

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 265/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť L. U., P., zastúpeného advokátom JUDr. Š. B., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/04 a jeho rozsudkom z 18. marca 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co/227/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2012 doručená sťažnosť L. U., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/04 a jeho rozsudkom z 18. marca 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co/227/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/04 konal okresný súd o žalobe, ktorou sa žalobcovia proti sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného v 1. rade, ako aj proti ďalším žalovaným v 2. – 33. rade domáhali určenia, že v žalobe špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom L. U. st., zomrelom... (ďalej len „poručiteľ“). V priebehu konania sa žalovaní v 2., 11. a 15. rade vzájomnou žalobou domáhali tak voči žalobcom, ako aj voči ostatným žalovaným (vrátane sťažovateľa, pozn.) určenia, že časť sporných nehnuteľností bola ku dňu smrti poručiteľa v podielovom spoluvlastníctve žalovaného v 2. rade v podiele 1/2 k celku a poručiteľa tiež vo veľkosti 1/2 k celku, t. j. že do dedičstva po poručiteľovi patrí podiel 1/2 na sporných nehnuteľnostiach.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 156/04-1489 z 18. marca 2010 rozhodol, že časť vo výroku vyšpecifikovaných sporných nehnuteľností patrí výlučne do dedičstva po poručiteľovi, súčasne určil, že ďalšie vo výroku špecifikované nehnuteľnosti patria do podielového spoluvlastníctva žalovaného v 2. rade v podiele vo veľkosti 1/2 k celku a do dedičstva po poručiteľovi v podiele tiež vo veľkosti 1/2 k celku, okrem tohto okresný súd v časti späťvzatia žaloby konanie zastavil a vo zvyšnom nároku žalobu zamietol. Súčasne okresný súd sťažovateľa zaviazal, aby žalobcom uhradil trovy konania v sume 3 674,44 € a na účet okresného súdu trovy konania preddavkované štátom v sume 104,21 € a ostatným žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

V odvolaní proti predmetnému rozsudku okresného súdu sťažovateľ okrem iného namietal, že pokiaľ okresný súd pri rozhodovaní s poukazom na tú skutočnosť, že dedičské

konanie po poručiteľovi nebolo dosiaľ ukončené, vôbec nezobral do úvahy uznesenie niekdajšieho Štátneho notárstva v Považskej Bystrici sp. zn. D 586/88 z 28. marca 1988 o dodatočne, resp. novoobjavenom majetku poručiteľa, ktoré podľa doložky nadobudlo právoplatnosť 3. októbra 1988, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym, resp. neúplným skutkovým zisteniam, dôsledkom čoho vec aj nesprávne právne posúdil. Sťažovateľ zároveň uviedol, že okresným súdom vôbec neboli brané do úvahy jeho vyjadrenia, pričom vytýkal aj nesprávnosť výroku o trovách konania.

Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa vrátane odvolania žalobcov rozsudkom č. k. 19 Co 227/2010-1689 z 13. októbra 2011 tak, že rozsudok okresného súdu v časti výroku vo veci samej a v časti výroku o náhrade trov prvostupňového konania potvrdil. Krajský súd v časti výroku o náhrade trov konania preddavkovaných štátom odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že „žalobca I“ (ide o zrejmu nesprávnosť, správne by malo byť žalovaný v 1. rade, pozn.) nie je povinný tieto uhradiť, pričom rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 19 Co 227/2010-1689 z 13. októbra 2011 podal sťažovateľ podaním z 3. januára 2012 dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v čase podania sťažnosti ešte nerozhodol, a z tohto dôvodu sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd konanie o jeho sťažnosti prerušil do doby rozhodnutia o jeho dovolaní.

Sťažovateľ porušenie ním označených práv odôvodnil takto:

«... V prvom rade poukazujem na to, že okresný súd, ale ani Krajský súd v Trenčíne sa v dostatočnej miere nezaoberal Uznesením zo dňa 28.03.1988, sp. zn. D 586/1988..., ktoré vydalo Štátne notárstvo v Považskej Bystrici vo veci dodatočného prejednania dedičstva po poručiteľovi L. U... ktorý zomrel dňa..., ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 03.10.1988. Na základe uvedeného dedičského rozhodnutia som sa stal v 1/3 - ine vlastníkom zbytku Pkn. parcely č... - dom č... dvor a záhrada vo výmere 15540m2 zapísanej vo vl. č... kat. úz. P. v EN stave neidentickom. Správa katastra Považská Bystrica uvedené dedičské rozhodnutie zapísala na „hluchý“ list vlastníctva (ďalej len LV) č... Na

základe vypracovaného GP č. 9/2000... ktorý vypracoval a autorizačne ho overil Ing. S., úradne ho overila Ing. M. bolo ustálené, že zbytok Pkn. parcely č..., ktorá je zapísaná v Pkn. vl... boli vytvorené nasledovné C KN parcely: CKN č... - zastavaná plocha č. s. 109 a dvor o výmere 815m², C KN č... - zast. plochy o výmere 255m², C KN č... - zast. plochy o výmere 443m². Zdôrazňujem, že na základe uvedeného dedičského rozhodnutia a GP č. 9/2000 bolo možné vykonať zápis vlastníckeho práva k už uvedeným novovytvoreným pozemkom... Uznesenie zo dňa 28.03.1988, sp. zn. D 586/1988 je platné, nikto ho nezrušil, je právoplatné a vykonateľné. ... a v žiadnom prípade ho nemôže meniť, pretože vec bola právoplatne skončená, v opačnom prípade by sa jednalo o res judicáta. ...

... Uvedené uznesenie D 586/88 neprejednáva majetok po poručiteľovi..., ktorý bol prejednaný v dedičskom konaní D 186/61, ale prejednáva novoobjavený majetok poručiteľa, preto nemá nič spoločné s D 186/61 (pretože nebolo zapísané do katastra). Pokiaľ by tomu tak nebolo bol by narušený princíp mojej právnej istoty, čo potvrdzuje judicát, t. j. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.02.2009, sp. zn. 4Cdo 130/2007. Z uvedeného dôvodu som nadobudol sporné pozemky aj na základe vydržania, pretože som ich dobromyseľné užíval viac ako 10 rokov v dobrej viere že mi patria na základe D 586/88.

Som presvedčený o tom, že ani uznesenie ŠN 186/61 nemalo byť zrušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.02.1995, sp. zn. 13Co/99/95-61, pretože...

... súd nebral do úvahy moje tvrdenia a tvrdenia môjho právneho zástupcu na jednotlivých pojednávaniach, ani moje písomné vyjadrenia nezobral do úvahy, pretože sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku.

... Aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa je povinný vysporiadať sa s argumentmi účastníka konania uvedenými v odvolaní a nemôže sa obmedziť len na jednoduché konštatovanie, že sa stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, ako bolo v tomto prípade. ... Moje vyjadrenia boli najmenej 25 krát zaslané k sp. zn. 6C 156/04, kde aj môj právny zástupca JUDr. P. žiadal o zamietnutie celého konania, ktoré viedol okresný súd pod sp. zn. 6C 156/04 a zároveň som žiadal odmietnuť platiť akékoľvek trovy konania a právneho zastúpenia, pretože som ja spor nezapríčinil.

... boli prietahy v konaní, preto u sťažovateľa pretrváva stav právnej neistoty. ...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa L. U. na ochranu majetku, právo dediť a vlastníť majetok, a na spravodlivé súdne rozhodnutie zakotveného v čl. 20 ods. 1, ods. 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyplývajúceho z Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd v zmysle čl. 6 ods. 1, čl. 13 a Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle čl. 1 - ochrana majetku postupom Krajského súdu v Trenčíne vedenom pod sp. zn. 19Co/227/2010 a jeho rozsudkom zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 19Co/227/2010-1689 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa L. U. na ochranu majetku, právo dediť a vlastníť majetok, a na spravodlivé súdne rozhodnutie zakotveného v čl. 20 ods. 1, ods. 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyplývajúceho z Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd v zmysle čl. 6 ods. 1, čl. 13 a Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle čl. 1 - ochrana majetku postupom Okresného súdu Považská Bystrica vedenom pod sp. zn. 6 C/156/2004 a jeho rozsudkom zo dňa 18.03.2010, sp. zn. 6C/156/2004-1489 porušené bolo.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 19Co/227/2010-1689.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 18.03.2010, sp. zn. 6 C/156/204-1489 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

5. Sťažovateľovi L. U., priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,- € (slovom: dvadsaťtisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Právnemu zástupcovi sťažovateľa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na jeho účet JUDr. Mgr. Š. B..., a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa (**bod A**) o porušení základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/2004 a jeho rozsudkom č. k. 6 C 156/04-1489 z 18. marca 2010 (**bod A.1**) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010 a jeho rozsudkom č. k. 19 Co 227/2010-1689 z 13. októbra 2011 (**bod A.2**), ako aj tvrdenie (**bod B**) o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010.

A. Namietané porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľ odôvodnil tým, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nezohľadnili existenciu právoplatného uznesenia Štátneho notárstva v Považskej Bystrici sp. zn. D 586/88 z 28. marca 1988 o dodatočnom prerokovaní novoobjaveného majetku poručiťa, po ktorom bolo pôvodné dedičské konanie prerokované v konaní vedenom pod sp. zn. D 186/61. Podľa sťažovateľa aj napriek tomu, že rozhodnutie z pôvodného dedičského konania po poručiťovi sp. zn. D 186/61 z 31. júla 1962 bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 99/95-61 zo 17. februára 1995, táto skutočnosť nemala mať dopad na uznesenie z dodatočného dedičského konania po poručiťovi sp. zn. D 586/88 z 28. marca 1988, ktoré riadne nadobudlo právoplatnosť (3. októbra 1988) a nebolo zrušené, pričom práve na základe tohto uznesenia sťažovateľ nadobudol po poručiťovi do vlastníctva nehnuteľnosti (nachádzajúce sa v katastrálnom území P. pôvodne zapísané v pozemkovo-knižnej vložke č... ako parcela č... – dom č..., dvor a záhrada o výmere 15540 m² v podiele vo veľkosti 1/3 k celku), čo súdy v napádaných konaniach nezohľadnili a túto skutočnosť podľa sťažovateľa vo svojich rozhodnutiach ani náležite neodôvodnili. Sťažovateľ zdôraznil, že keďže uznesenie z dodatočného dedičského konania dosiaľ nebolo zrušené, a teda je platné, pričom podľa geometrického plánu vyhotoveného Ing. F. S. nehnuteľnosti pôvodne vedené v pozemkovo-knižnej evidencii nehnuteľností č... sú identické s nehnuteľnosťami vedenými v aktuálnej katastrálnej evidencii nehnuteľností ako parcely č..., vo vzťahu k predmetu napádaného konania tak okresného súdu, ako aj krajského súdu predstavuje táto skutočnosť prekážku *res iudicata*. Okrem toho sťažovateľ tiež argumentuje tým, že súdy nezohľadnili ani tú skutočnosť, že aj keby uznesenie z dodatočného dedičského konania nebolo platné, v jeho prípade bolo toto uznesenie okolnosťou spôsobilou založiť jeho dobromyseľnú držbu zdedených nehnuteľností, ktorá v konečnom dôsledku viedla k vydržaniu vlastníckeho práva sťažovateľom k týmto nehnuteľnostiam.

A.1 K namietanému postupu a rozsudku okresného súdu

Pokiaľ ide o namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/04, ako aj o jeho rozsudok z 18. marca 2010, ústavný súd podotýka, že vzhľadom

na princíp subsidiarity („*ak... nerozhoduje iný súd*“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je alebo bol o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, neposkytuje alebo neposkytoval iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 156/04-1489 z 18. marca 2010 bol na základe využitia riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľom preskúmaný krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010, a to z hľadiska námietok, ktorými je odôvodňovaná aj táto sťažnosť. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa tak krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti rozhodnutiu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

A.2 K namietanému postupu a rozsudku krajského súdu

Obdobne aj v súvislosti s napádaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2011 ústavný súd konštatuje, že podľa svojej doterajšej judikatúry dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) – považuje za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05), preto ho nemožno nahradiť rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ako to zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, sťažovateľ na základe tých istých námietok, akými odôvodňuje svoju sťažnosť, podal proti označenému rozsudku krajského súdu dovolanie pre naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 237 písm. d) OSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo (t. j. pre prekážku *res iudicata*), pričom najvyšší súd z úradnej moci skúma, resp. prihliada aj na prípadné naplnenie ostatných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 237 OSP, ktoré ako dôvody tzv. zmätočnosti napadnutého rozhodnutia vždy zakladajú možnosť pre najvyšší súd toto rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu (v danom prípade krajskému súdu) na ďalšie konanie.

Napriek tomu, že z ustanovenia § 238 ods. 3 OSP zrejme vyplýva, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu (krajského súdu), ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné, len ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (k čomu v danej veci nedošlo, pozn.), a teda v danej právnej veci dovolanie proti označenému rozsudku krajského súdu okrem dôvodov zmätočnosti podľa ustanovenia § 237 OSP nie je prípustné, avšak keďže v prípade ich prípadného preukázania (rozumej dôvodov zmätočnosti, pozn.) by už v dovolacom konaní mohlo dôjsť k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľom aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom, a to predovšetkým k zrušeniu

napadnutého rozsudku krajského súdu, podľa názoru ústavného súdu je v tomto čase sťažnosť sťažovateľa podaná predčasne.

V súvislosti s návrhom sťažovateľa, aby ústavný súd konanie o sťažnosti prerušil do právoplatného ukončenia konania o jeho dovolaní, ktoré podľa zistenia ústavného súdu prebieha od 23. marca 2012 na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Cdo 71/2012 a o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté, ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní, pričom lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu sa považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti (vo vzťahu ku krajskému súdu) odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj nečinnosť, resp. prietahy v konaní tak okresného súdu, ako aj krajského súdu a s tým spojený aj stav jeho pretrvávajúcej právnej neistoty.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010 krajský súd rozhodol vo veci rozsudkom z 13. októbra 2011, ktorým čiastočne potvrdil a čiastočne zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 156/04 z 18. marca 2010, pričom spis bol okresnému súdu vrátený už 16. novembra 2011. Podľa

zistenia ústavného súdu tento rozsudok krajského súdu v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu v časti výroku vo veci samej a o trovách konania nadobudol právoplatnosť 26. januára 2012.

Sťažnosť na liknavý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 156/04, ako aj krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 227/2010 bola ústavnému súdu doručená 10. januára 2012 (na poštovú prepravu podaná 5. januára 2012), teda sťažnosť bola ústavnému súdu podaná potom, ako krajský súd vyhlásil vo veci rozsudok (13. októbra 2011) a spis 16. novembra 2011 vrátil okresnému súdu iba na účely doručenia rozsudku. V čase podania sťažnosti tak už krajský súd a ani okresný súd neboli oprávnené vo veci konať, takže nemohli ovplyvniť priebeh konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľa, pretože vyhlásením konečného rozsudku vo veci samej vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa ústavná úloha okresného súdu skončila vyhlásením rozsudku č. k. 6 C 156/04-1489 z 18. marca 2010 a úloha krajského súdu sa skončila vyhlásením rozsudku sp. zn. 19 Co 227/2010 z 13. októbra 2011, t. j. ich úloha skončila ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, pričom v následnom postupe okresného súdu obmedzeného len na doručenie označeného rozsudku krajského súdu všetkým účastníkom konania a na jeho opatrenie doložkou právoplatnosti ústavný súd priesťahy nezistil.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu a krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd však nad rámec poznamenáva, že ak by po prípadnom zrušení napadnutého rozsudku krajského súdu v dovolacom konaní a vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie v postupe krajského súdu alebo okresného súdu nastali prietahy v konaní, sťažovateľ má právo opätovne sa domáhať ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov novou sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení označených rozhodnutí všeobecných súdov, rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia a trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, ako aj o jeho návrhu na prerušenie konania už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2012